

Carole Solvay *Apesanteurs*
20 mars - 16 mai 2010



Carole Solvay – Apesanteurs

20 maart – 16 mei 2010

De Fondation Folon geniet van 20 maart tot 16 mei 2010 het voorrecht om een selectie onuitgegeven werken van de Belgische artieste Carole Solvay te huisvesten. Het betreft subtiele creaties van veren en draad, vreemde amuletten en mobielen die de ruimte in bezit nemen met hun ijle en raadselachtige aanwezigheid.

Carole Solvay verknipt, versnijdt en herschikt om leven te geven aan een sensueel universum dat op de minste luchtstroom reageert. Haar creaties doen nu eens denken aan de ijle beweging van wolken, dan weer aan het mysterieuze spoor van een onbekend geschrift.



Carole Solvay heeft sinds 2004 zes keer individueel geëxposeerd: in l'Artsenal (Delémont, Zwitserland, 2005), Galerie ITS-ART-IST (Waterloo, 2005), DS Galery, **'Frémissements'** (Brussel, 2007), Espace Temporaire, **'Captures'** (Brussel, 2008) en Galerie Emile & Lin Deletaille, BRUNEART, **'From the Beginning of Times to the Present'** (Brussel, 2009). Daarnaast nam ze vanzelfsprekend ook deel aan diverse groepstentoonstellingen.

Carole Solvay is geboren in 1954. Zij woont en werkt in Brussel.

"Veren boeien me omdat ze onlosmakelijk verbonden zijn met lucht en licht, met leven en lichtheid. Ze zijn tegelijk broos en sterk." Carole Solvay

Carole Solvay – Apesanteurs

20 maart – 16 mei 2010

Carole Solvay : Verborgen tekeningen

De natuur is de voornaamste inspiratiebron van Carole Solvay. Het contact met de planten- en dierenwereld, aan de rand van het Zoniënwoud, heeft haar inzicht gegeven in de delicate processen die gepaard gaan met het groeien en het bloeien van de natuur.

De kunstenaar heeft dit alles langzaam ervaren en geleidelijk verwerkt. Niet als onderdeel of programmapunt van een academische vorming. De kunstschoon van Carole Solvay is de natuur zelf. En zij was daar wellicht de enige leerling. Dat verklaart meteen waarom men de indruk heeft dat zij wat alleen staat, met haar kunst en in het kunstleven van vandaag.

De materiaalkeuze van de jonge kunstenaar is eerder verrassend: pluimen van vogels. Men denkt dan snel aan spectaculaire en veelkleurige pluimen van vogels uit exotische streken. Zij gebruikt eenvoudigweg pluimen in wit, zwart en grijs en soms wat meer kleur, bij voorbeeld pauwenveren. Al die pluimen worden gebruikt als picturale elementen, niet als veren, van ganzen, om mee te schrijven of te tekenen.

Misschien staat Carole Solvay dicht bij de klassieke tekening dan haar installaties laten vermoeden. Voor de oude kunstenaars was het tekenen een middel om het onderwerp van alle kanten te benaderen, het in details uiteen te rafelen om het daarna nog beter herop te bouwen. Carole tekent ook, maar bijna in het geheim, zonder papier. Men ziet haar tekeningen tegen de muren rond haar werken of op de grond, als het licht van boven komt.

Het soms half transparante materiaal dat zij gebruikt, vormt schakeringen tussen wit en zwart en licht grijs. Dit netwerk van lijnen en toetsen is het werk van een zekere en spontane hand, met aandacht voor het licht.

De kunst van Carole Solvay ligt wat in de lijn van de textielkunst door de aandacht voor weefsel en transparantie. Zij staat ook dicht bij de ruimtelijke kunst door het gebruik van verschillende lichtbronnen. De kunstenaar heeft een hele evolutie doorgemaakt. Met stukken als "De grote Wolk", "Regen", "Stoom" "Overtocht" en "Geruchten" toont zij een nieuwe fase, die de synthese van haar eerste periode meedraagt.

Het monumentale karakter van die werken is treffend. Dat heeft niets te maken met de afmetingen, maar wel alles met het concept en de geest van de kunstenaar.

Gedurende heel haar loopbaan is Solvay trouw gebleven aan het contact met de natuur en de stilte en de nederigheid die dat contact, die communie inspireert. Zij neemt zo, misschien zonder het te willen, een plaats in, in de traditie van Brabant, of juist van het Zoniënwoud. Daar vond men mystieke kloosterlingen en het woud was prominent aanwezig in de grote bloei van de Vlaamse kunst, van de Primitieven over de Breughels tot de landschapschilders van de Aartshertogen, lang voor de School van Tervuren. Heeft haar rustige manier van werken niet iets gemeen met de sneeuwlandschappen van Breughel ?

Joost De Geest 2010

Carole Solvay – *Apesanteurs*

20 maart – 16 mei 2010

Ach tijd, blijf even stilstaan... Verhaal van een ontmoeting

Er zijn zo van die ontmoetingen die je tot de essentie brengen, waarin je jezelf wordt. Een stukje ruimte en tijd delen met Carole Solvay is zo'n moment dat vaak het voorrecht is van gelukkig toeval; het komt er dan op aan ontvankelijk te zijn voor dat kostbare geschenk dat gewoon, zonder berekening, voorbijzweeft.

Carole praat over zichzelf en haar werk als anderen luisteren, respectvol voor haar gesprekspartners. Ze geeft grif toe dat ze vaak niet de woorden vindt om het te beschrijven. Ze zegt 'Ja', wacht vragend. Toch zijn die lichte aarzelingen slechts schijn, want je voelt hoe ze innerlijk vastberaden en vastbesloten is, tegelijk gefocust en luisterbereid. Ze heeft ervoor gekozen, moedig en oneindig geduldig, om ons **te laten meekijken** naar de geheime paden die haar ziel volgt.

Ze begint met wat ze zelf 'kleinigheden' noemt. Ze verknipt, versnijdt en herschikt veren die zich laten meevoeren met de grillen van de wind. Ze creëert een soort amuletten met vreemde vormen die we op één of andere manier met kolibries associëren, en ze bevestigt ze ten slotte aan de muur, verticaal, als om hun bruusk onderbroken vlucht te reconstrueren.

Met weefsels van paardenhaar als wandtapijt verkent ze onontgonnen terrein. In strakke vierkanten schikt ze veren van pauwen die bij de geringste tochtstroom ruisen en het licht omtoveren tot een regenboogkleurig spel. Deze zijdeachtig sensuele kubussen, verstrengeld als in een vogelnest, nodigen uit tot nestelen, aanraken, strelen. Ze transformeren tot een hybride, half dierlijk, half plantaardig universum.

"In de natuur staat niets stil, ook al lijkt alles zo onbeweeglijk"

Alles trilt, alles is bezield. Het perpetuum mobile van het leven, een moment bevroren en verstard op de punt van de veer van een ekster of kraai, opgebonden met ijzerdraad, schrijft in schoonschrift, met vinnige en levendige haal, mysterieuze bezweringen op witte muren. Waarna het ballet weer voortgaat.

Carole laat de muren los, verovert de ruimte. Haar eerste '*nuages*' lijken kussens van witte, fijne stoffen, die lucht en veren omvatten als in een wolk. Naarmate deze ervaring geleidelijk vertrouwd wordt, kristalliseren deze wolken tot *volumes* van druppeltjes. Ongrijpbaar beroeren ze de bodem, om de nodige energie te putten voor hun onweerstaanbare opwaartse beweging. Mobielen, gewichtloos, weifelen tussen 'hieronder' en 'daarboven', zoals de watercyclus die onvermoeibaar van aarde naar hemel beweegt, en terug, en opnieuw...

"Laat je niet verlammen door de schoonheid van de veer. Veren zijn helemaal niet broos. Veren zijn sterk: veren dragen vogels ..."

Carole verwijst vaak naar de buitengewone *resistentie* van de veer, naar haar *draagvermogen*: ze houdt van dat contrast tussen die schijnbare broosheid van dit materiaal en zijn sterkte en kracht. Die kracht stelt ze op de proef, op duizend manieren: onthullend, snijdend, hechtend. Met chirurgische precisie. En met geweld. Want Carole kán kwetsen. Ze kan ketenen, vastklinken.

Haar vingers toveren onwaarschijnlijke creaturen te voorschijn, schepsels in elke betekenis: ranonkels, onverstoorbaar, ruig, krijgshaftig; nimfen met gebroken, zichtbaar skelet, ingesloten in dikke glazen stolpen.

Carole kent de roes van uit het lichaam treden. Uit de transparante draden van het sterfelijke leven weeft ze een omhulsel voor de ziel, doorboord door smart, hangend in de leegte: diafane wikkels, hier en daar verbrand, stille getuigen van een verkwijning.

In deze fase van het traject wil Carole de materie overbruggen, overstijgen; doordringen in een andere dimensie, hechter misschien, of misschien meer belichaamd. Haar universum is zoals het onze in expansie. Dat geldt ook voor haar uiting. Ze zet haar zoektocht voort, in een spiraalbeweging, terugkerend naar favoriete thema's om deze te herwerken, om ze boven de vorige interpretatie te tillen, om nog verdere grenzen van de mogelijkheden af te tasten.

"Mijn ideeën zijn in beweging. Mijn werk volgt. Het is in beweging en het evolueert met mijn schepping"

De constructies van Carole Solvay tonen ons gewichtloosheid. Ze tonen het perpetuum mobile van ideeën; ze bakenen de contouren af van de vormen die ze, één vluchtig ogenblik slechts, hebben willen aannemen. Carole *laat ons meekijken* met haar zeer persoonlijke wijze van *bestaan op deze wereld*. Op onze vragen over haar parcours, antwoordt ze: **"We maken deel uit van het leven. Dat is wat telt. Mijn weg is mijn leven."**

Catherine Prévot 2010

Carole Solvay – Apesanteurs

20 maart – 16 mei 2010

Biografische aantekeningen

Geboren in 1954; woont en werkt in Brussel

Autodidact



Recente tentoonstellingen

2009

- "écritures de plumes et de papiers", groepstentoonstelling, Chapelle Saint Ferréol, Viens (Frankrijk)
- "sfeerbeelden textieltentoonstelling", groepstentoonstelling, Oude Kerk, Vichte (België)
- "from the Beginning of Times to the Present", individuele tentoonstelling, BRUNEART – Galerie Emile et Lin Deletaille, Brussel
- "le Cube au Carré", groepstentoonstelling, Musée Lancheveci, La Louvière

2008

- "[Captures]", individuele tentoonstelling, Espace Temporaire, Brussel
- "le Cube au Carré", groepstentoonstelling, Musée des Beaux-Arts, Verviers, Musée Félix De Boeck, Drogenbos

2007

- "frémissements", individuele tentoonstelling, DS Galerie, Brussel

2006

- "wonderful", groepstentoonstelling, Gruppo 78, Trieste (Italië)

2005

- Individuele tentoonstelling, Galerie ITS-ART-IST, Waterloo
- Individuele tentoonstelling, L'Artsenal, Delémont (Zwitserland)
- "l'oeuvre au bout des doigts", groepstentoonstelling, GPOA, Brussel

2004

- ART Brussels – Galerie Bastien, Brussel

Met de steun van :



LE SOIR

